

Danciu Delia-Oana
Universitatea „Transilvania”, Braşov
Facultatea de Ştiinţe Ecoomice,
Anul IV

Premiul II

Filozofia vieţii este să cunoşti limita lucrurilor

Motto:

“Est modus in rebus”

(Horaţiu)

Numele meu este *Echilibru*.

Lumea din ziua de azi a cam uitat de mine. Subţire ca un fir de grâu, crud, jalnic, schizoid. Sunt o specie aparte, corcitură între înger şi diavol. Am toate puterile, dar nu-mi trebuiesc, aş putea să mă înalţ, dar aş putea să te înalţ.

Vino, Doamne, şi seceră lanul acesta că suntem aproape copti! Alege Tu boabă cu boabă galbenul grâu; în lan bobul cel verde plânge toată neghina. Îl doare dorul. Vino, smulge-l, înlătură toată această risipă, această neostoită, flămândă dogoare a neînfrânării, pentru ca să putem trăi frumos, cu măsură.

Într-o lume a exceselor, într-o lume în care cumpătarea nu mai este demult o virtute, când nici cumsecădenia nu mai este la rang de cinste, este din ce în ce mai greu să spui pornirilor: „ajunge!”.

Nu o faci, fie pentru a preveni monotonia, fie pentru a hrăni teribilismul, fie pentru că, pur și simplu nu vrei să adopți acea filozofie a vieții, care te învață să cunoști limita lucrurilor. La ce bun, că doar o viață avem, să trăim la maxim, să trăim suprem.

Dar, vedeți voi, toate aceste stări de drept, sunt de fapt, stări de fapt: faptul de a uimi, faptul de a epata, faptul de a ieși cumva din anonimatul pe care ni-l dă decența (zic unii).

Mă dor viciile noastre, aceste mici răsfățuri, izvorâte dintr-un prea mult “mai vreau”, care mai apoi devin poveri uriașe, menite să creeze dezechilibrul inevitabil al insului împătimit de ele; mă doare și faptul că suntem neputincioși în fața tentațiilor clasice (băutură, tutun etc.), mai periculoase tocmai prin banalitatea și accesibilitatea lor.

Nu mi-am propus aici să vorbesc despre cazuri concrete de oameni care fac nu’ș ce și nu’ș cum, nici despre mine, care n-am avut curiozitatea vreodată să pun gura pe vreo țigară, ci despre răul în sine și la modul general, pentru că, am senzația, că orice particularizare are sute de corespondenți. Aș putea, de asemenea, să vorbesc despre viciile moderne (droguri, dependența de calculator etc.), dar pe mine mă obsedează și mă îngrijorează (de șocat nu mă mai șochează) ceea ce văd la tot pasul: oameni beți, aproape neoameni, dezumanizați nu de faptul că beau, ci de faptul că beau prea mult. Aici am vrut să ajung de fapt: “est modus in rebus” – există o limită în lucruri, mai mare sau mai mică, că nici oamenii nu-s la fel. Dacă reușești să-ți stabilești această limită (și numai tu poți s-o faci) și s-o mai și respecti, atunci se cheamă că ești un om salvat. Salvat de ce, salvat de cine? Salvat de tine și de ce ai putea să-ți faci.

A putea să te încadrezi în propriile-ți limite, nu este doar o ambiție, o voință deja educată, este o ARTĂ. Arta de a fi propriu-ți stăpân, că doar nu-ți dirijează viața o amărâtă de sticlă cu băutură. Și totuși...

Ar mai fi un aspect interesant de observat: de ce se dedau oamenii patimei și pieirii? Unii de supărare, alții de bucurie, unii de prea mult bine, alții de prea mult rău și oricum ai da-o, motive există, iar dacă nu, le inventăm: «dă-mi o țigară că m-am enervat, am vrut să mă las, dar

dacă m-am enervat!?» La fel este și cu băutura: “beau de supărare, sunt atât de supărat! “ sau “am o mare bucurie, hai să bem pentru asta!“

... Dar și „năravurile” acestea sunt pe categorii: năravuri pentru săraci și năravuri pentru cei bogați. Fericiți cei care, în nevoințele lor, se pot bucura de lucruri simple, de faptul că o nouă zi a început sau că o magnolie a înflorit sau, pur și simplu, că e vineri și o s-o facă lată cu bere proastă și rom. Este trist pentru cei care nu mai știu ce să-și dorească, pentru care nimic nu este destul de bun, destul de tare; aceștia sunt victime clare ale unor vicii pe măsură, dar... fără măsură – drogurile.

Deși am spus că nu voi vorbi despre mine, nu pot să nu amintesc totuși că, dacă astăzi nu beau și nu fumez, aceasta se datorează faptului că am avut în preajma mea oameni care au făcut eforturi uriașe pentru a renunța la aceste „inutilități costisitoare”, cum le spun eu; unii au reușit, alții nu.

Desigur, e obositor și frustrant să-ți tot impui limite, să-ți cenzurezi apetitul, să-ți spui asta se cade, asta nu, dar când ajungi să faci din asta propriu-ți mod de viață, atunci nu te mai simți nedreptățit și frustrat, ci privilegiat și norocos, normal în normalitatea ta, care nu-ți mai dă dureri de cap și nu-ți mai creează complexe de „om cuminte și la locul lui”, ci satisfacții de om echilibrat și cu simțul măsurii.

Echilibrul acesta despre care se tot vorbește are un rol esențial, nu numai în viața, în mintea și în sufletul nostru, el este LINIȘTEA de care avem atâta nevoie. Echilibrul înseamnă siguranță, înseamnă stăpânire de sine, înseamnă încredere în forța nemăsurată a propriilor noastre valori.

Teoretic, cunoaștem implicațiile dependențelor de tot felul, ne temem de ele, dar le și iubim, ne place să ne fluturăm slăbiciunile și inconsecvența, pretutindeni și aiurea, în ritm de clinchet de pahare și rotocoale de fum.

Oare viața noastră ar fi mai searbădă și mai anostă fără aceste condimente de le zicem vicii? Oare noi am fi mai neinteresanti fără o țigară în colțul gurii? Oare ne-ar năpădi tristețea și monotonia fără licoarea devenită zilnică? Greu de spus atâta timp cât unii spun: “fumez pentru că îmi place și nu vreau să mă las; îmi place felul în care țin țigara, îmi place satisfacția pe care mi-o dă”.

Nu este ușor ca, în lumea noastră zbuciumată de trăiri haotice și zdruncinată de întâmplări șocante, să rămâi candid și imperturbabil. Ba este aproape imposibil și nici nu vrem să se

întâmpie astfel (să lăsăm asta în seama asceților), pentru că oameni suntem și trebuie să gustăm din tot ceea ce viața ne oferă, pentru a putea discerne: a discerne între bine și rău, între mult și prea mult, bineînțeles cu relativismul de rigoare. Ei, și aici intervine moralitatea, conștiința și bunul simț, care dau măsură faptelor; o măsură pe care, repet, doar moralitatea ne-o poate impune, ne-o poate stabili.

Acestea fiind spuse, „De ce să-ntrebi viața ce-i, / Așa se-ntreabă cei mișei.” – Deci, trăiește, iubește, învață și speră, urăște și plângi, fi tânăr și cool, galant și berbant, dar... fă toate acestea cu măsură! Măsura conștiinței tale de OM.